

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 254/2010-72

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., PhD., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009, postupom Krajskej prokuratúry v T. v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 50/2007 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 67/2008, postupom Okresnej prokuratúry G. v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/2001 a postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2010 doručená sťažnosť Ing. M. P., PhD., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009, postupom Krajskej prokuratúry v T. (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 50/2007 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 67/2008, postupom Okresnej prokuratúry G. (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/2001 a postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 11. októbra 2001 začal vyšetrovateľ vtedajšieho Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Š. (ďalej len „okresný úrad vyšetrovania“) pod sp. zn. ČVS: OÚV-298/2001 trestné stíhanie vo veci za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších zmien a doplnkov účinný do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona, trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1 a 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. V danej trestnej veci vykonávala spočiatku dozor nad prípravným konaním Okresná prokuratúra Š., neskôr okresná prokuratúra, a to pod sp. zn. Pv 420/2001.

Sťažovateľ sa v sťažnosti venoval podrobnému popisu a prehľadu vo veci vykonaných úkonov, pričom uviedol, že do 4. decembra 2003 vyšetrovateľ trikrát prerušil trestné konanie. Zároveň sťažovateľ dodal, že medzitým, ale aj potom podával na postup vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora žiadosti o preskúmanie ich postupu a v tejto súvislosti poukazoval aj na prieťahy v konaní.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) zo 6. novembra 2007 bola daná trestná vec pridelená úradu boja proti organizovanej kriminalite, kde tamojší vyšetrovateľ uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-2007 z 12. decembra 2007 pokračoval v trestnom konaní a 29. januára 2008 vzniesol obvinenie M. K. a JUDr. M. H. za trestné činy vydierania a obmedzovania osobnej slobody.

Sťažovateľ ďalej tvrdil: *«V priebehu roka 2008 bolo v trestnej veci vypočutých viacero svedkov. ... Dňa 16. 9. 2008 bolo trestné stíhanie voči JUDr. H. zastavené z dôvodu zániku trestnosti skutku vydierania poškodeného jeho premlčaním. ... Konanie voči obvinenej M. K. bolo z konania ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007 vyčlenené na samostatné konanie pod sp. zn. ČVS: 91/BOK-2008. ... Vyšetrovateľ na pokyn dozorujúcej prokuratúry KP T. ukončil vyšetrovanie voči obvinenej M. K. podaním návrhu na obžalobu. ... Dňa 19. 3. 2009 bolo vznesené obvinenie aj voči osobe podozrivého V. R., ktorý bol označený za organizátora vydieračského únosu poškodeného Ing. M. P., PhD. v r. 2001. Vyšetrovateľ postupoval na základe tých istých dôkazov, ktoré boli zabezpečené už v r. 2001. ... Sťažovateľ sa domáha svojho práva na spravodlivý proces a na zachovanie rovnosti procesných strán v trestnom konaní. Opakovane od r. 2009 žiada, aby mu boli zasielané informácie o plánovaných úkonoch vo vyšetrovaní a je mu odopierané právo byť informovaný o plánovaných úkonoch vyšetrovania. Domáha sa aj umožnenia účasti splnomocnenca poškodeného na úkonoch vyšetrovania, čo zákon nezakazuje, vyšetrovateľ a dozorujúca prokuratúra túto účasť neumožňuje s odôvodnením, že to nepatrí medzi práva poškodeného. ... Sťažovateľ poukazoval na prieťahy v konaní podnetom na GP SR ako aj na ÚBOK PPZ SR, do dnešného dňa nebola vo veci zjednaná náležitá náprava ... Poškodený v priebehu r. 2009 poukazoval na skutočnosť, že v trestnom konaní v postavení svedkyne*

krivo vypovedala manželka V. R. E. R., ktorá sa krivou výpoveďou snažila mariť vyšetrovanie. ... Dňa 20. 7. 2009 bolo na OR PZ B. voči E. R. vznesené obvinenie pre trestný čin krivej výpovede v konaní ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007... Za porušenie práva na spravodlivý proces v tomto konaní sťažovateľ považuje postup orgánov činných v trestnom konaní vedenom na OR PZ B. sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 Sťažovateľ - poškodený Ing. M. P., PhD., ktorý bol následkom krivej výpovede menovanej priamo postihnutý nesprávnym rozhodnutím KS Trnava v konaní 20 NcCb 4/2007 nebol ako procesná strana v postavení poškodeného do trestného stíhania E. R. zahrnutý a to na základe odôvodnenia KP B., že pri trestnom čine krivej výpovede je poškodený len verejný záujem. Z uvedeného dôvodu je sťažovateľovi bránené nahliadať do spisu a navrhovať doplnenie dokazovania. ...

V sťažnosti označené obdobia nečinnosti orgánov činných v prípravnom trestnom konaní bez existencie akýchkoľvek zákonných dôvodov považuje sťažovateľ za zbytočné prietahy v konaní, ktoré z ústavnoprávneho aspektu možno vyhodnotiť ako neospravedlňiteľné a netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami v kontexte desiatich rokov od spáchania skutku, ktorý tvorí predmet trestného stíhania môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae). Sťažovateľ je presvedčený, že k týmto zbytočným prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu označených orgánov činných v predmetnom trestnom konaní.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„I. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná v podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v prípravnom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 porušené bolo.

II. Základné právo Ing. M. P. PhD. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v

prípravnom trestnom konaní vedenom pod sp.zn. ČVS: PPZ-33/BOK -BI-2009 porušené bolo.

III. Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v B. vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-BI-2009 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

IV. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná v podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v prípravnom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK/BI-2009 porušené bolo.

V. Základné právo Ing. M. P. PhD. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v predsúdnom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK -BI-2009 porušené bolo.

VI. Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR v B. vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-BI-2009 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

VII. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry T. v konaní Kv 50/2007 porušené bolo.

VIII. Krajskej prokuratúre T. vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 50/2007 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

IX. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry T. v konaní Kv 67/2008 porušené bolo.

X. Krajskej prokuratúre T. vo veci vedenej pod sp. zn. Kv 67/2008 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

XI. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote

prejednaná podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry G. v konaní Pv 420/2001 porušené bolo.

XII. Základné právo Ing. M. P. PhD. na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom OR PZ B. v konaní ČVS:ORP-341/OVK-B3-2009 porušené bolo.

XIII. Ing. M. P., PhD. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 30 000 € (slovom tridsaťtisíc euro), ktoré je Úrad boja proti organizovanej kriminalite PPZ SR povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

XIV. Ing. M.P. PhD. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,14 € (slovom tristotri euro 14 centov), ktoré je ÚBOK-PPZ SR vyplatiť na účet jeho advokátky v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. ...“

Okrem toho sťažovateľ žiadal, „aby sa ústavný súd zaoberal v spojitosti s riešením porušenia ústavného práva sťažovateľa v konaniach ÚBOK PPZ SR ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009, ÚBOK PPZ SR ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009, a v konaní OR PZ B. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 na spravodlivé konanie aj otázkou, či nepriznanie práva účasti splnomocnenca poškodeného, ktorý je riadnou procesnou stranou v trestnom konaní, na všetkých úkonoch vyšetrovania zakotvených v trestnom poriadku v platnom znení, zakladá porušenie ústavného práva sťažovateľa ako fyzickej osoby zakotveného v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR... Takouto právnou úpravou je umožnené orgánom činným v prípravnom konaní trestnom svojvoľne rozhodovať vo vzťahu k poškodenému o jeho účasti alebo neúčasti aj na iných úkonoch vyšetrovania, ako sú výslovne zakotvené v trestnom poriadku.“

Sťažovateľ v sťažnosti nastolil aj uvedený problém: „navrhuje, aby ústavný súd preskúmal, či ustanovenia trestného poriadku, ktoré zakotvujú právo účasti obvineného a jeho obhajcu na všetkých úkonoch vyšetrovania s právom byť o týchto úkonoch vopred informovaný a ustanovenia trestného poriadku, a ktoré takéto práva poškodenému a jeho splnomocnencovi nepriznávajú nezakladajú vyslovenie nesúladu týchto ustanovení s ustanoveniami Ústavy SR o rovnosti strán a spravodlivosti súdneho a iného konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V prvom rade považoval ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľ bol v sťažnosti podanej kvalifikovanou právnou zástupkyňou na viacerých miestach označený rôznymi pojmami ako sťažovateľ, poškodený, prípadne bolo uvedené jeho celé meno.

Z kontextu sťažnosti však bolo ústavnému súdu zjavné, že ide vždy o tú istú osobu, teda sťažovateľa, ktorý mal a má v rámci označených trestných konaní určité procesné postavenie či už poškodeného, alebo svedka.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal prietahy v konaní úradu boja proti organizovanej kriminalite, prietahy v postupe krajskej prokuratúry a okresnej prokuratúry, pričom v tejto súvislosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež aj porušenie zásady zákazu denegatio justitiae ako porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ taktiež tvrdil, že v týchto trestných konaniach mu patrí postavenie poškodeného, ale zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo umožnené jeho splnomocnencovi zúčastniť sa aj na ostatných úkonoch prípravného konania, než len tých, na ktorých sa podľa zákona môže zúčastniť poškodený. V tom videl porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivé prerokovanie veci došlo aj postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 tým, že mu v rámci neho nebolo priznané postavenie poškodeného.

Ústavný súd zistil, že 11. októbra 2001 vyšetrovateľ okresného úradu vyšetrovania uznesením sp. zn. ČVS: OÚV-298/2001 začal trestné stíhanie vo veci za trestné činy vydierania, obmedzovania osobnej slobody, lúpeže a neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe nedošlo. V čase začatia trestného stíhania vykonávala dozor nad dodržiavaním zákonnosti prípravného konania Okresná prokuratúra Š., ktorá k 1. januáru 2005 v súlade s pokynom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 22. novembra 2004 na zabezpečenie plnenia úloh, ktoré pre prokuratúru ako takú vyplývajú zo zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov, odovzdala dozorový spis sp. zn. Pv 420/2001 okresnej prokuratúre. Predmetný spis okresnej prokuratúry sa však stratil, a preto bol rekonštruovaný. Uvedená okolnosť však podľa názoru ústavného súdu

nemohla mať žiadny vplyv na priebeh vyšetrovania, a to z dôvodu, že zabezpečovanie dôkazov v prípravnom konaní je predovšetkým v kompetencii vyšetrovateľa a získané dôkazy sú predovšetkým súčasťou vyšetrovacieho spisu. Úloha prokurátora spočíva pritom v dozore nad zachovávaním zákonnosti prípravného konania, ktorého podstata je zachytená v dozorovom spise. Vzhľadom na to, že po preskúmaní spisu prokurátorom generálnej prokuratúry boli pri vyšetrovaní tejto trestnej veci zistené pochybenia, opatrením námestníka generálneho prokurátora č. k. IV/1 Gpt 406/07-13 z 5. októbra 2007 bola určená príslušnosť krajskej prokuratúry. V súvislosti s uvedeným bola daná trestná vec rozhodnutím ministra vnútra zo 6. novembra 2007 pridelená úradu boja proti organizovanej kriminalite.

Po pridelení veci úradu boja proti organizovanej kriminalite vyšetrovateľ tamojšieho úradu uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007 z 12. decembra 2007 pokračoval v predtým prerušenom trestnom konaní a 29. januára 2008 vzniesol obvinenie M. K. za trestný čin vydierania a trestný čin obmedzovania osobnej slobody a JUDr. M. H. za trestný čin vydierania vo forme účasti. Uznesením č. k. 1 Kv 50/07-33 z 12. februára 2008 krajská prokuratúra, ktorá vykonávala v danej veci dozor, sťažnosti oboch obvinených ako nedôvodné zamietla, pričom neskôr, 16. septembra 2008, trestné stíhanie voči JUDr. H. zastavila pre jeho neprípustnosť, a to z dôvodu premlčania trestného stíhania. Uznesením krajskej prokuratúry z 12. októbra 2008 bol návrh sťažovateľa (poškodeného) na zaistenie jeho nároku na náhradu škody zamietnutý.

Vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007 z 22. októbra 2008 trestné stíhanie obvinenej M. K. vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008. Pritom dozor nad dodržiavaním zákonnosti v rámci prípravného konania v trestnej veci obvinenej M. K. vykonávala aj naďalej krajská prokuratúra, ale od 27. októbra 2008 už pod sp. zn. 1 Kv 67/08, pretože pod pôvodnou spisovou značkou 1 Kv 50/07 ostala na krajskej prokuratúre evidovaná trestná vec neznámych páchatel'ov, t. j. trestná vec vedená na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007.

Uznesením vyšetrovateľa úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008 zo 17. marca 2009 bolo vznesené obvinenie V. R. za trestný čin vydierania vo forme spolupáchateľstva v súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody.

Od 1. augusta 2009 došlo k reorganizácii úradu boja proti organizovanej kriminalite, a tým došlo aj k zmene spisových značiek jednotlivých vyšetrovacích spisov s tým, že pôvodné konanie vedené pod sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008 dostalo spisovú značku ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 a vyšetrovaciemu spisu dosiaľ evidovanému pod sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007 bola pridelená nová spisová značka ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009.

Opatrením generálneho prokurátora z 1. septembra 2009 bola trestná vec obvinených M. K. a V. R. pridelená na ďalší výkon prokurátorského dozoru z krajskej prokuratúry (sp. zn. 1 Kv 67/08) na Okresnú prokuratúru B., kde jej bola pridelená spisová značka Pv 447/09.

V trestnej veci obvinených M. K. a V. R. si sťažovateľ uplatnil nárok na náhradu škody.

V priebehu trestného konania sťažovateľ viackrát namietal nedostatky v postupe vyšetrovateľa a prokurátora, ako aj prietahy v konaní. Pokiaľ išlo o prietahy v konaní, o podnete sťažovateľa naposledy rozhodovala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) 4. marca 2010, pričom jeho podnet vyhodnotila sčasti ako dôvodný. Pokiaľ išlo o námietky sťažovateľa spojené s tým, že jeho splnomocnenec nebol upovedomovaný o úkonoch trestného konania, tieto boli viackrát vybavené zo strany orgánov prokuratúry s tým, že nejde o porušenie jeho práv, pretože podľa § 54 ods. 1 Trestného poriadku sa splnomocnenec poškodeného môže zúčastniť na všetkých úkonoch, na ktorých sa môže zúčastniť poškodený.

Uznesením vyšetrovateľa úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 z 20. júna 2009 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo vznesené obvinenie E. R. za prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (v znení zákona č. 650/2005 Z. z. o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii v znení neskorších zmien a a doplnkov účinného od 1. januára 2006) (ďalej len „nový Trestný zákon“). V danom trestnom konaní bol sťažovateľ vypočutý ako svedok. Vzhľadom na to, že tvrdil, že aj v tomto konaní mu patrí postavenie poškodeného, bol vyšetrovací spis zaslaný generálnej prokuratúre na zaujatie stanoviska.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o konanie vedené na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009 (pôvodne sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007), v danom prípade ide o trestné konanie vedené proti neznámym páchatelom, teda v konaní nie je vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Taktiež o trestnú vec vedenú proti neznámym páchatelom ide aj v prípade konania vedeného na krajskej prokuratúre pod sp. zn. 1 Kv 50/07. Pokiaľ ide o trestné konanie vedené na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pv 420/2001, počas vykonávania dozoru touto prokuratúrou nebolo vznesené obvinenie žiadnej osobe a dokonca predmetný spis sa už na danej súčasti nenachádza, pretože od 5. októbra 2007 bol v tejto trestnej veci určený dozor prokurátora krajskej prokuratúry. Je síce pravdou, že trestná vec obvinených M. K. a V. R. vedená na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 (pôvodne sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008) bola dozorovaná krajskou prokuratúrou v konaní sp. zn. 1 Kv 67/08, ale od 1. septembra 2009 dozor nad dodržiavaním zákonnosti prípravného konania vykonávala Okresná prokuratúra B. pod sp. zn. Pv 447/09, ktorej postup však sťažovateľ, hoc aj zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nenamietal.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 (sp. zn. 56195/00) uviedol, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESLP sa v danom prípade z hľadiska

porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (napr. III. ÚS 189/06, III. ÚS 324/05).

Z uvedeného vyplýva, že domáhanie sa ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda rovnako základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré možno za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (v znení zákona č. 650/2005 Z. z.) účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu.

Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ho namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že taká osoba sa v rámci trestného konania vo veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia je teda tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietahov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vychádzajúc z už citovanej judikatúry, ako aj z okolností daného prípadu ústavný súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a s tým súvisiace aj namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy – konkrétne zásady zákazu denegatio justitiae) postupom úradu boja proti

organizovanej kriminalite v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-15/BOK-B1-2009 (pôvodne sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007), postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 50/07 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 420/2001, jeho sťažnosť sa v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená. Ide totiž o prípady trestného konania proti neznámemu páchatel'ovi, kde si sťažovateľ ako poškodený nemôže uplatniť svoj nárok na náhradu škody voči obvinenému, a tak z hľadiska možných priet'ahov v konaní profitovať zo záruk podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (aj podľa čl. 48 ods. 2 ústavy).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa spojené s priet'ahmi v konaní vedenom na krajskej prokuratúre pod sp. zn. 1 Kv 67/08, ktorá v rámci tohto konania vykonávala dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vedenom úradom boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 (pôvodne sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008), kde došlo ku vzneseniu obvinenia konkrétnym osobám, v tejto časti sa sťažnosť tiež javí ako zjavne neopodstatnená. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti v rámci prípravného konania totiž od 1. septembra 2009 nevykonávala krajská prokuratúra pod sp. zn. 1 Kv 67/08, ale Okresná prokuratúra B. pod sp. zn. Pv 447/09. Sťažovateľ však postup Okresnej prokuratúry B. nenamietal. Keďže v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (12. apríla 2010) sa predmetný spis už nenachádzal na krajskej prokuratúre, pretože od 1. septembra 2009 bol odstúpený inej súčasti, táto sa zo zrejmých dôvodov nemohla podieľať na eventuálnych priet'ahoch v konaní.

Zistené skutočnosti viedli ústavný súd k tomu, že z hľadiska namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a s tým súvisiace aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) skúmal a posudzoval len postup úradu boja proti organizovanej kriminalite v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 (pôvodne sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008).

V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že ústavný súd označený postup orgánu činného v trestnom konaní mohol skúmať len v intenciách už citovanej judikatúry, teda až od momentu, keď došlo ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (29. januára 2008), čím sa sťažovateľovi otvoril priestor pre uplatnenie jeho nároku na náhradu škody a v dôsledku čoho sa daná trestná vec v naznačených okolnostiach stala aj jeho záležitosťou. Do uvedeného momentu mal, samozrejme, sťažovateľ v rámci trestného konania postavenie osoby poškodenej trestným činom, ale až okamihom vznesenia obvinenia konkrétnej osobe sa ho začali týkať záruky, ktoré preňho vyplývajú z obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zistil, že úrad boja proti organizovanej kriminalite potom, ako mu bola daná trestná vec opatrením ministra vnútra zo 6. novembra 2007 pridelená, a potom, ako pokračoval v trestnom konaní (12. decembra 2007), vykonal v danej trestnej veci tieto úkony:

Dňa 29. januára 2008 vyšetrovateľ tamojšieho úradu vzniesol obvinenie M. K. a JUDr. M. H. za trestné činy vydierania a obmedzovania osobnej slobody. Táto trestná vec bola spočiatku vedená pod sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007. Do konca januára 2008 vyšetrovateľ vykonal viacero úkonov, medzi inými výsluchy oboch obvinených, konfrontácie medzi nimi navzájom, ako aj medzi nimi a sťažovateľom. Vo februári 2008 boli predmetom konania predovšetkým sťažnosti obvinených proti vzneseniu obvinenia, ako aj okolnosti spojené s návrhom na ich vzatie do väzby. V priebehu marca a apríla 2008 vyšetrovateľ vykonal niekoľko výsluchov svedkov (napr. M. V., Ľ. O., JUDr. J. C., R. K., M. L., Z. P., R. P.), ako aj výsluch sťažovateľa ako svedka – poškodeného. Okrem toho bol 21. apríla 2008 do konania pribratý znalec z odboru zdravotníctva. V priebehu mája 2008 sa vykonali ďalšie výsluchy svedkov (napr. J. V., V. R.), vykonala sa aj previerka výpovede svedka na mieste. V júni 2008 došlo k vyhodnoteniu použitia informačno-technických prostriedkov, k výsluchom svedkov (napr. M. B., JUDr. R. B.), boli vypracované znalecké posudky z odboru zdravotníctva a farmácie a z odboru psychológie. V priebehu júla a augusta 2008 vyšetrovateľ pokračoval vo výsluchu obvinenej K. a obvinenej JUDr. H.,

opäť vypočul sťažovateľa, ako aj znalcov a 16. septembra 2008 zastavil trestné stíhanie proti JUDr. H. V októbri 2008 vyšetrovateľ vypočul svedkyňu K. P., dozorujúci prokurátor rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zaistenie jeho nároku na náhradu škody a 22. októbra 2008 vyšetrovateľ vylúčil trestnú vec obvinenej M. K. na samostatné konanie. Veci bola pridelená spisová značka ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008. V novembri 2008 podala obvinená K. sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o vylúčení veci na samostatné konanie, ktorá bola prokurátorom krajskej prokuratúry zamietnutá. V decembri 2008 podal vyšetrovateľ krajskej prokuratúre návrh na podanie obžaloby, ale 2. marca 2009 bol spis úradu boja proti organizovanej kriminalite vrátený na doplnenie vyšetrovania.

Dňa 17. marca 2009 vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008 vzniesol obvinenie V. R. za trestné činy vydierania a obmedzovania osobnej slobody spáchané formou spolupáchateľstva. V priebehu apríla, mája a júna 2009 vyšetrovateľ vykonal výsluchy svedkov (napr. R. K., P. P., Š. K., Š. B., JUDr. J. M., K. P., G. B., M. L., J. M., J. V., pplk. J. P.). V júli 2009 vyšetrovateľ pribral do konania znalca z odboru písmaoznactva a v auguste 2009 sa zaoberal prepismi záznamov z použitia informačno-technických prostriedkov. Zároveň v auguste 2009 bol spis predložený generálnej prokuratúre a úradu boja proti organizovanej kriminalite bol vrátený koncom septembra 2009.

V priebehu januára 2010 vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite zabezpečoval dôkazy z Okresného súdu Trnava a predvolal svedkov na výsluchy. Vo februári 2010 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne Z. P., výsluch sťažovateľa a v marci 2010 výsluch obvineného R. a výsluch svedka Ing. J. J. V apríli 2010 bol vypracovaný znalecký posudok z odboru písmaoznactva a po skončení vyšetrovania umožnil vyšetrovateľ sťažovateľovi, jeho splnomocnencovi a obvineným preštudovať vyšetrovací spis, pričom 29. apríla 2010 podal návrh na podanie obžaloby.

Dňa 11. mája 2010 prokurátor Okresnej prokuratúry B. vo veci sp. zn. Pv 447/09 podal na Okresný súd Trnava obžalobu na obvinenú M. K. a V. R. za trestný čin obmedzovania osobnej slobody a trestný čin vydierania.

Z uvedeného vyplýva, že konanie na úrade boja proti organizovanej kriminalite po vznesení obvinenia konkrétnej osobe (29. januára 2008) trvalo do 29. apríla 2010, keď vyšetrovateľ podal návrh na podanie obžaloby. V priebehu tohto konania vyšetrovateľ vykonal množstvo úkonov – výsluchy obvinených, sťažovateľa ako poškodeného, svedkov, do konania pribral znalcov, vyhodnocoval dôkazy získané použitím informačno-technických prostriedkov a postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav. Po vyhodnotení dôkaznej situácie podal vyšetrovateľ návrh na podanie obžaloby, ktorý prokurátor Okresnej prokuratúry B. akceptoval, o čom svedčí skutočnosť, že 11. mája 2010 bola v predmetnej trestnej veci na Okresnom súde Trnava podaná obžaloba.

Dĺžka vyšetrovania, ktorú ústavný súd z hľadiska zistenia možných priet'ahov v konaní úradu boja proti organizovanej kriminalite mohol zohľadniť, predstavovala 2 roky a 3 mesiace, pričom počas tohto obdobia ústavný súd nezistil nečinnosť alebo liknavosť v postupe vyšetrovateľa, s výnimkou obdobia v trvaní takmer 4 mesiacov, a to od konca septembra 2009, keď generálna prokuratúra vrátila vyšetrovací spis úradu boja proti organizovanej kriminalite, do konca januára 2010, keď vyšetrovateľ predvolal svedkov na výsluchy a zabezpečoval ďalšie dôkazy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že dĺžka doterajšieho vyšetrovania (samozrejme, počítaná až od vznesenia obvinenia, teda od 29. januára 2008) vylučuje, aby konanie vedené na úrade boja proti organizovanej kriminalite spočiatku pod sp. zn. ČVS: PPZ-78/BOK-B-2007, neskôr po vylúčení veci obvinenej M. K. na samostatné konanie (22. októbra 2008) pod sp. zn. ČVS: PPZ-91/BOK-B-2008 a neskôr pod sp. zn. ČVS: PPZ-33/BOK-B1-2009 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi. Aj keď v posudzovanom období vyšetrovateľ takmer 4 mesiace vo veci nekonal, je potrebné upriamiť pozornosť na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej ojedinelá nečinnosť orgánu verejnej moci hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti orgánu

verejnej moci ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku konania (obdobne napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Za danej situácie ústavný súd opäť zdôrazňuje, že aj keď trestné konanie vo veci trvá už od roku 2001, zo zrejmých dôvodov, ktoré už prezentoval, mohol z hľadiska namietaných prietáhov v konaní posúdiť len obdobie vyšetrovania vedeného úradom boja proti organizovanej kriminalite od momentu vznesenia obvinenia konkrétnym osobám. V tomto období však ústavný súd nezistil taký nedostatok v konaní, ktorý by ho viedol k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a s tým spojeného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, konkrétne zásady zákazu denegatio justitiae).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ súčasne nastolil problém, či tým, že jeho splnomocnenec nebol upovedomovaný o všetkých úkonoch realizovaných v rámci vyšetrovania, nedošlo aj k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé prerokovanie jeho veci (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. S týmito námietkami sa sťažovateľ obrátil aj na orgány prokuratúry, ktoré citujúc príslušné ustanovenia Trestného poriadku o právach poškodeného a jeho splnomocnenca zaujali názor, že postupom orgánov činných v trestnom konaní v tomto ohľade nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa.

V súvislosti s predmetnou námietkou sťažovateľa ústavný súd dáva do pozornosti ustanovenie § 46 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré definuje poškodeného ako osobu, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody, ale takejto osobe nepriznáva právo na obhajobu tak, ako to je v prípade obvineného. Obvinený totiž môže v rámci realizácie práva na obhajobu (§ 34 ods. 1 Trestného poriadku) žiadať, aby

jeho obhajca bol prítomný aj na iných úkonoch prípravného konania, s čím je spojené aj právo obhajcu byť upovedomený o realizácii týchto úkonov. Poškodenému a jeho splnomocnencovi však analogické právo nepatrí. Podľa § 54 ods. 1 Trestného poriadku je splnomocnenec poškodeného oprávnený zúčastniť sa všetkých úkonov, na ktorých sa môže zúčastniť poškodený. Tieto skutočnosti však neznamenajú, že Trestný poriadok eliminuje požiadavky poškodeného poznať detaily trestného konania alebo že vylučuje jeho vplyv na priebeh a výsledky trestného konania. Dôkazom toho sú práva priznané mu Trestným poriadkom, medzi ktoré patrí okrem iného aj právo uplatniť si nárok na náhradu škody, právo podávať návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie či právo nazrieť do spisov a preštudovať ich (§ 46 ods. 1 Trestného poriadku).

Poškodenému a ani jeho splnomocnencovi zákon nepriznáva právo byť upovedomovaný o realizácii všetkých úkonov trestného konania, a preto postup orgánov činných v trestnom konaní spôsobom ustanoveným zákonom, ako to bolo v danom prípade, nemôže založiť dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Tieto skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Okrem toho sťažovateľ namietal, že postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-341/OVK-B3-2009 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože zo strany orgánov činných v trestnom konaní mu nebolo priznané postavenie poškodeného, v dôsledku čoho nemohol a ani nemôže uplatňovať práva poškodenej strany. V danej trestnej veci došlo k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe za trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 nového Trestného zákona. Pri tejto skutkovej podstate trestného činu je objektom záujem na správnom a pravdivom zistení skutkového stavu, t. j. verejný záujem. Z tejto skutočnosti vychádzal aj orgán činný v trestnom konaní, ktorý so sťažovateľom nerátal ako s osobou, ktorej by bola týmto trestným činom spôsobená

škoda alebo iná ujma. Z týchto dôvodov si potom sťažovateľ nemohol a ani nemôže uplatňovať práva poškodeného v trestnom konaní. Okrem toho vyšetrovanie nie je dosiaľ skončené a za daných okolností je vyriešenie tejto problematiky v prioritnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní.

Sťažovateľ napokon žiadal, aby ústavný súd vyhodnotil, či skutočnosť, že Trestný poriadok priznáva obhajcovi obvineného právo účasti aj na iných úkonoch prípravného konania a s tým spojené právo byť vopred upovedomovaný o realizovaných úkonoch, ale splnomocnencovi poškodeného takéto práva nepriznáva, nie je v nesúlade s ústavou v otázkach rovnosti strán v konaní.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že problematiku súladu právnych predpisov nemôže sťažovateľ nastoliť v rámci konania podľa čl. 127 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo medzinárodnej zmluvy. Navyše, o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy rozhoduje plénum ústavného súdu na základe návrhu subjektov uvedených § 18 ods. 1 písm. a) až f), na ktorý odkazuje § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a medzi ktoré nepatrí ani fyzická osoba, ani právnická osoba namietajúca porušenie svojich základných práv alebo slobôd.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2010